

Cronica Veselă

FĂRIMITURI

Cazul lui Leopold I

Regele Belg, bărbat subțire,
Burghez berbant cum n'au fost regi,
Pe-aceia ce-i jura iubire
A prins-o cu... cu... mă'nțelegi.

Morală și filozofie ;
Poți fi tu cap încoronat,
Căci cînd o fi ș'o fi să fie
Devii tot cap încornorat !

Mărțișorul

Balabusta la'ntăi Marte
Îi șopti încetișor :
— „lu de tine să n'am parte,
„De nu-mi iei un mărțișor!“

Zeilig Șor spuse nevestei :
— „Bine-ți iau deja de vrei!“
Deși'n buzunarul vestei
Șor n'avea decît doi lei.

Și plecă, bărbat cuminte,
Repede spre Radivon ;
Dar, ca dracu, înnainte
Hop îi iese Leiba Kohn.

— „Joci o tablă?“ spuse-acesta.
Și tentat Șor de noroc
Zise, pipăindu'și vesta :
— „Puntru ce să nu te joc?“

Iată-i la o cecinărie...
 Fum... Duhoare... Tavan scund...
 Dubeș... Ghelă... Porcărie...
 Zecs und ainț... Poartă'n fund..

Leiba'n câteva minute,
 Timp cît ai sorbi un șfarț,
 Face-o linie, și iute
 După ea urmează' un marț.

Șor spre casă merge 'n grabă,
 Plînge 'n gînd cei doi lei noi...
 Iacă balabusta 'ntreabă:
 — „Unde-i mărțișorul, moi ?“

— „Sînt chiar iu!“ — „Ce, nu ți-e bine ?“
 — „Iu dejă!“ repetă Șor.
 „Leiba m'ai făcut la mine
 „Mumental un mărțișor!“

Casa Rurală

Politicei eu i-am pus cruce!
 M'am săturat de mofturi!... Dar...
 Cassa Rurală mă seduce.
 E visul meu de proletar.

Firește, de țărani mi-e milă,
 Dar Casa mea Rurală nu-i
 Ca a lui Stere sau Vintilă:
 A tuturor și-a nimănuî.

Visez o casă 'n sat... Drăguță...
 Izvoare care șerpuesc...
 Dumbrăvi... Ah, nu te-aș da, căsuță,
 Nici pe-un palat împărătesc!

Aștept deci ora ideală...
 Ș'un parlament mai patriot
 Ce-asemenea casă rurală
 O să'mi creeze printr'un vot!

CALEIDOSCOPI: Oglinda.—Nocturnă.—„Ceai-
nărie națională“.—Asfințit
de lună.—Idolul părăsit.—
Pastel în metru antic.

22 Ianuar

Am o oglindă și mă joc
Cu razele ce le resfring,
Mutându-le din loc în loc,
Le risipesc și iar le strâng.

Le-adun cu drag, ca un avar,
Și-ades în sufletele voastre
Cînd e mai noapte, ca un far
Mi-arunc luminile albastre.

Vă 'ntind o punte de scăpare
Deasupra negrelor genuni,
Și raza mea rătăcitoare
E făcătoare de minuni.

Mi-o plimb pe-atîtea fețe pale,
Cînd cu oglinda mea mă joc—
Dar cînd îmi stă ceva în cale,
Oglinda mea e-un ochiu de foc.

Mi-adun puterile solare
Și fulgerînd, după un semn,
Ca Arhimed, în depărtare,
Aprind escadrele de lemn !...

27 Ianuar

Cu șvarțul meu stau singur și e pustiu localul.
Pe-un scaun lăaturalnic stă dus pe gînduri țalul.
Un chelnăr dormitează cu coatele pe masă.
Patrona, ca un Buddha, tronează sus, la casă,
Umplînd cu cifre golul fatalului registru...
Prin ochiul lui de sticlă, ca un ciclop sinistru,
Ceasornicul d-asupra îi cată peste umăr...
Bănuitor scrutează al șirurilor număr
Și vede că în vreme ce 'și mișc' a lui pendulă,
Treptat și capitalul sporește cu o nulă...
Surîde sus, pe rafturi, o gamă colorată
De sticle 'n care doarme, hermetic astupată,

Facticea veselie așa de scump plătită...
 Supt orice etichetă pîndește o ispită...
 De fum pâlite-atîrnă afișele din cue,
 De sus, lămpile-aruncă lumina lor verzue
 Pe-oglinzile murdare, făcînd să repercute
 La infinit macabrul acestei scene mute...

2 Februar

La „Ceainăria Națională“
 E „five-o'clock“ pentru popor.
 E-o veselă bolboroselă :
 Fierb samovarele în cor—
 La „Ceainăria națională“
 E „five-o'clock“ pentru popor.

Adio, Bachus și Gambrinus,
 Adio, delicios nectar —
 Aveți un partizan în minus,
 De astăzi eu devin sectar—
 Adio Bachus și Gambrinus
 Adio, delicios nectar !

Cu Gavriluș și cu Ivanka,
 Nikita sau cu alt balcîz,
 Vom discuta de treanca-fleanca,
 Rozînd pesmeții cu sacîz,
 Cu Gavriluș și cu Ivanka.

Vom bea la ceaiu cu kilogramul
 Cu zahăr, însă fără rom,
 Și spre-a scăpa de lifte neamul
 Vom decreta cite-un program—
 Vom bea la ceaiu cu kilogramul
 Cu zahăr, însă fără rom .

Mi-arunc ca Regele din Thule
 In Dimboviță-al meu pahar,—
 Căci chefuri am făcut destule ;—
 Plîngînd și pocăit amar
 Mi-arunc ca Regele din Thule
 In Dimboviță-al meu pahar !

Și-apoi cînd moartea taciturnă
 Mă va chema 'n domeniul ei,
 În samovar, ca într'o urnă,
 Cenușa'mi puneți, dragii mei,
 Tirziu cînd moartea taciturnă
 Mă va chema 'n domeniul ei.

5 Februar

Coboară peste ape luna
 Și cum și-apropie figura,
 Ai spune-un cap ce se prăvale
 În fundul lacului de-a dura.

Insingerată joacă apa
 Și e-o tăcere sepulcrală:
 A fost pe undeva, se vede,
 O execuție capitală...

6 Februar

O muză la urechea ta se pleacă
 Și'mi vine 'n gînd refrenul din poveste:
 „... iar cel-ce aude și va spune-aceste,
 Păn' la genunchi de piatră să se facă...”

Pe fața ta o rază 'n treacăt joacă
 Și-apoi din nou te 'ntuneci fără veste:
 „... iar cel-ce aude și va spune-aceste
 Păn' la mijloc de piatră să se facă..”

Întunecimea crește-acum opacă
 Și ceasu-i plin de presimțiri funeste:
 „... iar cel-ce aude și va spune-aceste,
 De piatră până 'n creștet să se facă...”

Și nu mai vrea refrenul trist să tacă...
 O, muză, tu, de le știai aceste,
 De ce din vreme nu i-ai dat de veste
 Și l-ai lăsat de piatră să se facă?...

8 Februar.

Trist îmi apare din neguri enormul oraș după ploae,
Soarele-i bate 'n ferești umede încă de plins.

Negrii castani își întind adormiți candelabrul de ramuri—
Cine-a suflat și le-a stîns albele flăcări de flori?

Trece amurgul acuma pe ceruri cu dulcea-i estompă—
Vesele farduri punînd ca pe o mască de mort.

Cum înserează acuma clamoarea stridentă-a uzinii,
Uplete de vaer prelung posomoritul amurg.

Dreaptă-o coloană de fum se înalță din horn cătră ceruri,
Stăruie-o clipă sporînd, se risipește apoi,

Se despletește 'n șuvițe și cade respinsă din slavă,
Ca de pe rugul funest fumul fugar al lui Cain.

A. Mirea.

